

ลูกพีช กานสด

illust : **N-2015**
story : **HAMSTER**

ลูกพีช กานสด

illust : N-2015 story : HAMSTER

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

ลำดับที่ 155

ลูกพีชกานสด

เขียนโดย HAMSTER

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2564

ราคา 325 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

สำนักพิมพ์ Deep

4/11 หมู่ 11 ตำบลคลองหก อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

ISBN : 978-616-00-4389-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลียนกรุ๊ป จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคิดสรรนวนิยาย : พัชรพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกุลบัณฑิต

หัวหน้ากองบรรณาธิการ : ครุณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ พิสูจน์อักษร : ไพลิน เรืองขานนท์

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ปก/ภาพประกอบ : N-2015 รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เศษะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสตาปอร์มบุ๊กส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการคิดสรรต้นฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน

พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

จากใจนักเขียน

อาจฟังดูเศร้าสักหน่อย แต่ผมเริ่มต้นเขียน *ลูกพี่ชทานสด*
ในวันที่หัวใจกำลังแตกสลาย ผมเริ่มต้นเขียนนิยายครั้งแรกตอน ม.1 และพยายามที่จะส่งต้นฉบับเพื่อให้ทางสำนักพิมพ์แห่งหนึ่งพิจารณา ต้องใช้เวลาหมกมุ่นอยู่กับมันเป็นสิบปี กว่าที่จะค้นพบว่า ‘ผมทำไม่ได้’ มันไม่ได้ผิดที่เขา แต่เป็นผมเองที่พยายามดิ้นรนอย่างเกินพอดีที่จะยัดตัวเองลงไปใน ‘กรอบ’ ที่ผมไม่สามารถเป็นได้ จนท้ายที่สุดผมก็กลายเป็นนักเขียนที่แม้แต่ตัวผมเองก็ไม่รู้แล้วว่าเขาเป็นใคร?

ตอนนั้นผมตัดสินใจแล้วว่าผมจะเลิกเขียนนิยาย ละทิ้งความฝันในวัยเด็กนี้ไปซะ จะตั้งหน้าตั้งตาเรียนปริญญาโทให้จบ (ตอนนี้จบแล้วครับ) และกลับไปใช้ชีวิตอยู่กับสิ่งที่ ‘ไม่ใช่’ เพราะผมหมดรักมันหรือแค่เพราะผมไม่รู้แล้วว่าเขียนอะไรต่อไป ผมคิดว่าผมลองมาหมดแล้ว หนทางข้างหน้าตอนนั้นมันมืดมิดมาก รู้สึกว่าควรพอ ก่อนที่จากความพยายามจะกลายเป็นความตันทุรังไป...

แต่ก็เหมือนกันว่าอะไรดลใจให้ผมได้พบทางสว่าง ทุกอย่างมันเรียบง่ายซะจนผมยังประหลาดใจในตัวเอง ผมทำเพียงแค่วาดเส้นออกจากกรอบที่ผมยัดตัวเองไม่ลง ตัดสินใจว่าจะเลิกเขียน แล้วก็ผัน

ตัวกลับมาเป็นนักอ่านที่เปิดใจอ่านดะไปหมดทุกแนว มันแค่นั้นเลย
ครับ ก่อนที่ผมจะค้นพบว่า ‘ผมคิดผิด’ สิ่งที่ผมเคยลองเขียนไปมันนับ
ว่าน้อยนิดมากเมื่อเทียบกับความแตกต่างหลากหลายของนิยายอีก
มากมายที่มีอยู่บนโลกใบนี้ ผมไม่เพียงแค่เข้าใจ แต่ยังค้นพบแนวทาง
การเขียนอื่น ๆ อีกมากมาย ที่ผมเพิ่งจะรู้ว่าผมหลงใหลมันมากอย่าง
ที่ไม่เคยรู้มาก่อน วินาทีนั้นคงเป็นอย่างที่ใครว่ากันว่า...*บทจะคิดได้
มันก็คิดได้เอง*

ผมตัดสินใจกลับมาเขียนนิยายอีกครั้ง เลือกรื่องที่ผมไม่เคยคิด
ฝันว่าจะได้เขียน เรื่องราวของตัวละครเอกที่ผมจินตนาการว่าเป็น
เจ้าของแอกเคานต์เสียว 18+ ในเว็บไซต์ OnlyFans ที่มักเห็นผ่านตา
ในโลกทวิตเตอร์ เพราะผมคิดว่าชีวิตของพวกเขาเหล่านั้นน่าหลงใหล
และรู้สึกนับถือใจจริง ๆ ที่พวกเขากล้าจะทำในสิ่งที่หัวใจปรารถนา (แต่
ขอสนับสนุนเฉพาะบุคคลที่บรรลุนิติภาวะแล้วเท่านั้นนะครับ) มันไม่ใช่
เรื่องง่ายเลยที่เราจะทำอะไรแบบนี้ในโลกที่ผู้คนพร้อมจะตัดสินเราจาก
เพียงแค่ภาพที่พวกเขาได้เห็น จนผมนี่ก็อยากที่จะลองเล่นถึง ‘ความ
เป็นไปได้’ ในอีกด้านหนึ่งที่อาจจะเกิดขึ้นจริง (และขออภัยว่าไม่ได้
ต้องการเหมารวมทั้งหมดว่าพวกเขาจะต้องมีชีวิตหลังกล้องเช่นนี้) ซึ่ง
มันเป็นการกลับมาเขียนนิยายที่ผมรู้สึกว่ามันสนุกกว่าทุกครั้ง มีความสุข
กว่าทุกครั้ง และเหมือนได้กลับไปเป็น HAMSTER ในวัย ม.1 ที่ยิ้ม
แยมเบิกบาน เพราะไม่สนใจแล้วว่าปลายทางจะเป็นยังไง ขอแค่ให้ได้
เขียนในสิ่งที่อยากเขียนเท่านั้นก็พอ

จริง ๆ ตอนเริ่มต้นอัปเดตนิยายเรื่องนี้ใหม่ ๆ มีคนใกล้ตัวที่ตั้ง
ข้อกังขากับงานเขียนที่เปลี่ยนไปของผมเหมือนกัน แต่เพราะถือคติ
‘ฟ้ารู้ ดินรู้ กูรู้’ จึงตั้งหน้าตั้งตาทำมันต่อไป ด้วยเป้าประสงค์ที่เชื่อว่า
อยากก้าวข้ามคำว่านิยายน้ำดีน้ำชั่วให้ได้ ในเมื่อถ้าโลกใบนี้มี *Parasite*
(2019) ภาพยนตร์ที่เป็นได้ทั้งสื่อบันเทิงและงานชิงรางวัลในเรื่อง
เดียวกัน ผมเองก็ต้องสามารถผสมผสานงานเขียนที่ไม่ได้ยึดติดอยู่

เพียงแค่แนวทางใดแนวทางหนึ่ง โดยที่ตอนนั้นผมเองก็แทบไม่นึกฝันเลยว่าจะมีคนเข้ามาอ่านใน readAwrite มากมายขนาดนี้

แถมความมหัศจรรย์ยิ่งไปกว่านั้นคือ ในวันที่ผมบอกกับนักอ่านไปว่าผมค่อนข้างกังวลกับการเขียน *ลูกพีชทานสด* เพราะคนมาอ่านเยอะจนชักเริ่มเกร็ง พวกเขากลับร้องตะโกนบอกผมเป็นเสียงเดียวกันว่า **“เป็นตัวเองให้เต็มที่เลยคะ/ครับ ไม่ต้องกังวลนะ”** มันแบบ... ทำเอาผมเสียน้ำตาอย่างหนักด้วยความสุขใจ ชีวิตนักเขียนคนหนึ่งที่เคยพยายามแต่จะเป็นในสิ่งที่เชื่อว่าจะได้รับการยอมรับ แต่วันนี้... กลับได้รับการยอมรับในสิ่งที่ผมเป็นโดยไม่ต้องพยายาม

ผมที่กำลังแตกสลาย จึงถูกประกอบร่างขึ้นใหม่ในวินาทีนั้น

แม้ใครต่อใครจะบอกว่า ความสำเร็จในครั้งนี้ ทั้งการได้เรียนรู้ที่จะเขียนนิยายอย่างมีความสุข การได้มีนักอ่านที่รักและสนับสนุนเพิ่มขึ้น ไปจนถึงการได้ดีพิมพ์ ล้วนมาจากตัวของ HAMSTER เอง แต่ถึงอย่างนั้น ผมก็ยังพึงระลึกอยู่เสมอว่า หากขาดบุคคลเหล่านี้ ผมเองก็คงไม่มีทางที่จะสานฝันให้สำเร็จลุล่วงได้

ขอขอบคุณทาง **สำนักพิมพ์ Deep** และพี่ ๆ ผู้ทำงานทุกท่าน ที่ไม่เพียงให้โอกาส *ลูกพีชทานสด* แต่ยังช่วยกันทำให้นิยายเรื่องนี้ออกมาเป็นรูปเล่มที่สมบูรณ์แบบที่สุดเท่าที่มันจะสามารถเป็นได้ ขอขอบคุณมากนะครับ

ขอขอบคุณ **‘N-2015’** ที่ช่วยเนรมิต ‘ไป’ และ ‘สะสม’ ให้มีชีวิตขึ้นได้จากฝีมือการวาดที่แสนจะมหัศจรรย์ และอย่างที่ได้เคยบอกไปเป็นการส่วนตัวแล้วว่า “สำหรับเรา คงไม่มี *ลูกพีชทานสด* ที่สวยไปมากกว่านี้” ขอขอบคุณ **‘เจ้าหญิงผู้เลอโฉม’** พี่สาวสุดที่รัก ทั้งยังเป็นอาจารย์ในการเขียนนิยายคนแรก ที่เมื่อบอกไปว่า “หนูอยากเขียนนิยายเหมือนพี่” พี่สาวแสนดีก็เอ่ยปากตอบรับความฝันของเด็กหัวเกรียนคนนั้น ทั้งยังสอนกันด้วยความจริงใจเสมอมา ขอขอบคุณ **‘พีลี้ ร เรือในมหาสมุทร’** พี่สาวสุดซึ้งที่อยู่ด้วยกันแม้ในวันที่แตกสลาย

คอยให้กำลังใจ และบอกเสมอว่า “นินทำได้” ทั้งยังช่วยอ่าน *ลูกพีชหวานสด* เพื่อส่งพีชแบ็กให้กันตั้งแต่วันที่มิคนอ่านเพียงหยิบมือ

ขอบคุณเพื่อนสนิททั้งสอง คนแรกคือ ‘แอม’ ที่แม้จะไม่เคยพอใจในสิ่งที่ฉันเขียนเลยสักอย่าง แต่ก็คอยให้คำปรึกษาที่เป็นประโยชน์แก่กันเสมอมา และขอบคุณจริง ๆ ที่วันนั้นแกพูดกับฉันว่า “ดีใจด้วยนะ ในที่สุดมึงก็เข้าใจสักที” รักมึงนะแอม อีกคนคือ ‘theneoclassic’ ที่คอยอยู่เคียงข้างกันเสมอไม่ว่าฉันจะต้องเจอกับอะไร ดีใจจริง ๆ ที่เธอได้อยู่ในทุกโมเมนต์ของฉัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันที่ได้รับผลว่านิยายเรื่องนี้ผ่านการพิจารณา ขอขอบคุณที่คอยปลอบโยนและให้กำลังใจกัน แม้ฉันจะรู้ว่าเธอไม่เก่งกับเรื่องพวกนี้ก็ตาม อีกเรื่องคือ...ฉันต้องขอโทษด้วยที่ครั้งหนึ่งเคยปล่อยให้เธอรู้สึกเดียวดายอยู่ในเส้นทางสายน้ำหมึกแห่งนี้ ไม่เป็นไรนะ ฉันมาแล้ว ต่อจากนี้ฉันจะชดเชยให้ จะคอยอยู่ดูแลและสนับสนุนเธอเสมอนะ ♥

ขอขอบพระคุณ ‘คุณทินณี’ แม่ของ HAMSTER ด้วยความรักทั้งหมดเท่าที่โลกใบนี้เคยมีมา ขอขอบคุณจริง ๆ ที่คอยสนับสนุนการเป็นนักเขียนของลูกคนนี้มาโดยตลอด ขอขอบคุณที่ร้องให้ไปด้วยกันในวันที่ตันฉบับไม่ผ่านการพิจารณา หนูดีใจมากเลยนะ ที่ในที่สุดก็ได้เห็นแม่กระโดดโลดเต้นด้วยความสุข เมื่อลูกบอกว่า “แม่! นิยายผ่านแล้ว!” ถ้าไม่มีแม่ หนูก็คงล้มเลิกไปนานมากแล้ว รักแม่นะ รักมาก ๆ เลย ♥

สุดท้ายนี้ HAMSTER อยากจะขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านเป็นอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นักอ่านเก่า ๆ ที่อาจจะไม่ได้ติดตามกันแล้ว นักอ่านปัจจุบันที่ยังคงอยู่ และนักอ่านในอนาคตที่กำลังจะเกิดขึ้น ทุกคนล้วนเป็นส่วนประกอบสำคัญในการหล่อหลอมให้ HAMSTER เป็นนักเขียนอย่างที่เป็ในทุกวันนี้ได้ ขอขอบคุณจากใจจริง และหวังว่าพวกคุณจะได้มีความสุขกับชีวิตในแบบที่พวกคุณต้องการนะครับ :)

HAMSTER

หมายเหตุสำนักพิมพ์

นวนิยายเรื่องนี้มีการใช้ภาษาปาก ภาษาสแลง และคำหยาบ
เพื่อความสมจริงตามยุคสมัยที่ปรากฏในเรื่อง
และเพื่อสะท้อนบุคลิกของตัวละคร
รวมถึงเพื่อให้ได้อรรถรสทางภาษาเท่านั้น
ผู้เขียนและสำนักพิมพ์มิได้มีเจตนาด้านลบแต่ประการใด

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

“I love the taste when I bite into a juicy peach.”

- Peach Lover

Intro

Do you want to be my new peach?

ผมมองเงินในบัญชีที่เพิ่มสูงขึ้นด้วยความพึงพอใจ ความใจกล้าในการปรับเรตราาคาคอมมิชชันในครั้งนี้ถือว่าได้ผลตอบแทนที่ดีทีเดียว เมื่อคุณภาพของงานสูงขึ้น ผลตอบแทนจากการวาดงานก็ย่อมที่จะต้องสูงขึ้นเป็นธรรมดา ที่สำคัญคือผมจะต้องรักษามาตรฐานของงานไว้ พอเก็บเงินได้ตามที่ตั้งใจเมื่อไหร่ อีกหน่อยผมก็คงจะได้ย้ายออกไปจากที่นี่ ไปจากประเทศนี้ ที่ก็ไม่รู้ว่าจะใช้ชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อใครเหมือนกัน

“อุ่นเลยไหมคะ”

“อุ่นเลยครับ”

มือเย็นวันนี้เป็นอาหารอุ่นเวฟจากร้านสะดวกซื้ออีกตามเคย ไม่ได้ตั้งใจจะประหยัดหรอก แค่เหนื่อยเกินกว่าที่จะออกไปหาอะไรกินไกล ๆ ก็เท่านั้น ผมบ่นงานได้รุ่งเกือบจะทั้งคืนเลยนะ ไหนจะต้องรอแก้ไขตรงกับความต้องการของคุณนักเขียนให้มากที่สุดอีก รู้ตัวอีกทีก็บ่ายกว่าเข้าไปแล้ว ชินขับรถออกไปหาอะไรดี ๆ กินที่ใจกลางเมืองตอนนี้ละก็ อาจหลับคาพวงมาลัยเลยก็ได้ ผมยังไม่อยากมีสภาพเหมือนพระเอกในหนังเรื่อง *ฟรีแลนซ์ ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ* ที่

นอนหลับหลับในร้านสุกี้หลังส่งงาน โคตรไม่มีชีวิตเลย ไม่เอาด้วยหรอกนะ
 หลังจากจัดการกับอาหารอุ่นเวฟที่แทบไม่รู้รสชาติ ผมก็ใช้เวลา
 ในการร่อย่อยก่อนอาบน้ำไปกับการตอบรับงานใหม่จากลูกค้าประจำ
 ซึ่งส่วนใหญ่ก็มาจากสำนักพิมพ์ที่เคยวาดให้กันนั่นละ ช่วงนี้เขาเตรียม
 ทำหนังสือสำหรับงานหนังสือกันแล้ว นักวาดอย่างผมเองก็ต้องเตรียม
 เข้าสู่ศึกสงครามเช่นกัน

คอยดูเหอะ ครั้งนี้จะต้องมึงงานปกจากฝีมือผมเพียบ

แต่จะว่าไป เดียวนี้งานวาดปกนิยายวายเยอะจังแะ เข้าใจ
 อยู่หรอกว่าเป็นแฉางงานเขียนที่กำลังมา แต่ดูแต่ละบรีฟที่ผมได้รับดิ
 งานหุ่นงานกล่อมมาเต็ม รูปแต่ละรูปที่นักเขียนแปะมาเป็นแนวทาง
 ก็ทำเอาน้ำลายผมเหนียวจนรู้สึกผิดคอ ช่างสรรหากันจริง ๆ นะสาว ๆ

แม่งดูไปดูมาซึกก็มีอารมณ์วะ

จัดการตัวเองก่อนอาบน้ำดีไหมวะ จะได้โล่ง ๆ

ไม่มีคำตอบอะไรให้แก่ตัวเอง ผมเปลี่ยนจากทำนึ่งเป็นนอน
 เขี่ยดียวบนโซฟาตัวใหม่ที่เพิ่งจะซื้อมาได้ไม่ถึงสัปดาห์ ตัวนี้ดีนะ
 นอนได้ไม่ปวดหลัง รองรับสรีระร่างกายได้เป็นอย่างดี

ผมวางโทรศัพท์ที่มีถือไว้บนคอฟฟี่เทเบิลข้าง ๆ ตัว ไม่จำเป็นต้อง
 ต้องใช้เพื่อเปิดดูอะไรทั้งนั้น ผมมีสิ่งที่ต้องการอยู่ในหัวหมดแล้ว แค่
 ‘เขา’ คนเดียวเท่านั้น ผมก็ไม่ต้องหาสิ่งเร้าอื่นให้วุ่นวาย

[ทำไมวันนี้น่ารักจังครับพีช]

เขามักเปิดคลิปของตัวเองด้วยประโยคนี้ กล่าวชมใครอีกคน
 ที่นอนโหวโบหน้าอยู่บนเตียงสีขาวสะอาดตา คนที่เขาชอบเรียกว่า
 ‘พีช’ ซึ่งความจริงแล้วนั้นไม่ใช่ชื่อของคนที่ถูกเรียกหรอก เป็นเพียง
 ‘ฉายา’ ที่เจ้าของแอกเคานต์เอาไว้เรียกคนที่เขาถ่ายคลิปด้วยเท่านั้น

ผมกำลังพูดถึง **Peach Lover** ครับ หนึ่งในแอกเคานต์ยอดนิยม
 ของเว็บโป๊เกย์ชื่อดังที่มีผู้ติดตามและยอมลงทุนจ่ายรายเดือนเพื่อดู
 คลิปของเขากว่านับแสนคน โดยเขามักเรียกคู่ชายของเขาว่า ‘พีช’

เหมือนต้องการเน้นย้ำเจตจำนงตามชื่อแอกเคานต์ว่าเขานั้นรักการกิน
ลูกพีชที่เป็นคนมากแค่ไหน

[ชอบไหมครับพีช]

“ชอบครับ ชอบมากเลย”

เป็นอีกครั้งที่ผมเปลือยตอบรับอย่างลื้มตัว เพราะผมกำลัง
จินตนาการว่าตัวเองเป็นลูกพีชของเขา และเขากำลังลงมือจัดการกับ
ลูกพีชอย่างผมด้วยความพึงพอใจ

แม้ผมจะไม่เคยเห็นหน้าเขาเลยก็เถอะ เพราะเขาไม่เคยเปิดเผย
หน้าตาให้ใครได้เห็น แต่สีหน้าท่าทางของฝ่ายรับที่ไม่ปิดบังตัวตนและ
อารมณ์ความรู้สึกของตัวเอง ก็ทำให้ผมพอจะจินตนาการได้ว่าการ
ได้มีอะไรกับ Peach Lover คงจะเต็มตื่นไปด้วยความรู้สึกดี

ผมชอบเวลาที่เขาลงมือปฏิบัติกับอีกฝ่าย

เขาเก่งมาก ท่วงท่าเต็มไปด้วยความหื่นกระหาย ในขณะที่
เดียวกันก็ยังคงความทะนุถนอมอ่อนโยนต่ออีกฝ่ายไม่จี๊ดจาง

ผมเสพติดเขา เสพติดมาตลอด

อยากให้เขาถามผมเหมือนกับที่ถามลูกพีชของตัวเอง

‘รู้สึกดีไหม’

“ระ...รู้สึกดีครับ”

‘อยากให้ทำแรงกว่านี้ไหม หรือผมทำแรงไป’

“ระ...แรงอีกครับ!”

‘ผมกอดคุณนะ’

“ครับ”

‘ผมจะกอดคุณให้แน่น ๆ เลย’

ไม่ไหวแล้ว... ผมไม่ไหวแล้ว...

มันกำลังจะ...

ติ๊ง!

เชียย ไครวะ

โคตรขัดอารมณ์!

ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเสียงแจ๊สเตือนจากโทรศัพท์มือถือถึงได้สามารถทำลายอารมณ์ที่ใกล้จะถึงจุดสุดยอดของผมได้ ทั้งที่ปกติผมเคยหน้ามืดตามัวกว่านี้ ต่อให้มีคนมากดกริ่งเคาะประตู ถ้ายังไม่เสร็จก็อย่าหวังว่าจะลุกไปเปิดให้

แต่ครั้งนี้ผมกลับหยุดไปเลย หยุดชะงักมือซ้ายที่ยังคงกำทอนล่างไว้แน่น แล้วเปลี่ยนเป็นปล่อยออกเพื่อไปหยิบเอาโทรศัพท์มือถือมาดูแทน

Peach Lover updated his new video!

“ไม่มีทาง!”

ผมถึงกับร้องลั่น สะดุ้งตัวลุกขึ้นนั่งอย่างคนไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้เห็น เป็นไปไม่ได้...เขากลับมาหรือ?! กลับมาหลังจากที่ลบคลิปทั้งหมดออกจากเว็บแล้วหายไปตลอดหนึ่งปีเนี่ยนะ?

แต่ถึงจะรู้สึกเหลือเชื่ออย่างไร สัญชาตญาณที่เต็มไปด้วยความโหยหาของผมก็กดเปิดแถบแจ๊สเตือนเพื่อลิงค์ไปยังแอฟพลีเคชันของทางเว็บไซต์ที่ผมเคยจ่ายให้เขาทุกเดือน ๆ เพื่อที่จะได้ดูเขามีอะไรกับลูกพีชของตัวเอง

แต่ว่าครั้งนี้ผมไม่ต้องเสียเงินเพื่อเปิดดูครับ เจ้าของแอกแคนต์เปิดให้ผู้ชมได้เข้าชมฟรี ซึ่งทัมบ์เนลของคลิปเป็นรูปของใครคนหนึ่งที่นั่งอยู่บนเตียงนอนสีขาวล้วนโดยไม่มีหน้าตาปรากฏให้เห็นแต่อย่างใด

[สวัสดิ์ครับ ไม่ได้เจอกันนาน ลืมผมกันแล้วหรือยังครับเนี่ย]

ทันทีที่กดเพื่อเปิดดูคลิป คำทักทายด้วยเสียงนุ่มนวลติดใจจะซีเล็นนิด ๆ (พร้อมซับภาษาอังกฤษด้านล่าง) ที่ผมจำได้ไม่เคยลืมก็ดังขึ้น เขา คือ Peach Lover ของผม ไม่ผิดแน่!

คุณหายไปไหนมา รู้ไหมว่าผมคิดถึงคุณมากแค่ไหนนะ!

[ก่อนอื่นเลย ผมอยากจะขอพูดถึงสาเหตุที่ผมหายไปก่อน

ว่าเป็นผลมาจากการที่...ผมเลิกกับพีชแล้วครับ...]

เลิกเหรอ เลิกได้ไงกัน?!

[พอไม่มีคนที่จะมาถ่ายคลิบด้วย เลยตัดสินใจที่จะเลิกไปในครั้ง
ก่อน]

แม้ Peach Lover จะไม่ได้บอกถึงสาเหตุที่ต้องเลิก แต่ฟังจาก
น้ำเสียงดูก็รู้แล้วว่าน่าจะเป็นการเลิกราที่จบกันไม่สวยเท่าไรนัก...

[แต่ผมกำลังจะกลับมาอีกครั้งแล้วนะครับ]

จะ...จริงเหรอ?!

[แล้ววันนี้ก็ไม่ได้กลับมาแบบธรรมดา ๆ ด้วย]

ยังไงอะ?!

[เพราะว่าในวันนี้ ผมอยากจะขออนุญาตทุก ๆ คน ในการใช้
คลิบนี้เพื่อเป็นพื้นที่ในการเปิดรับสมัครลูกพีชผลใหม่ที่จะมาร่วมงาน
กับผม]

เดี๋ยวนะ...

[หากใครสนใจที่อยากจะมาเป็นลูกพีชผลใหม่ให้ผมได้ทานสด ๆ
ละก็ อ่านรายละเอียดทั้งหมดได้ที่ดิสคริปชั่นใต้คลิบนะครับ]

นะ...นี่ผมกำลังหุฟาดไข่ใหม่?!

[ผมรออยู่น้า]

เมื่อกี้เขาพูดว่า ‘เปิดรับสมัครลูกพีชผลใหม่’ งั้นเหรอ?!

[ไว้เจอกันครับ]

งั้นก็แสดงว่า...คนที่ถูกรับเลือกจะได้เห็นหน้าของ Peach
Lover ตัวเป็น ๆ แล้วก็จะได้...มีอะไรกับเขาอย่างงั้นไข่ใหม่?!

ความไม่ค่อยจะแน่ใจในสิ่งที่ตนเองได้ยื่นทำให้ผมรีบเปิดอ่าน
รายละเอียดต่าง ๆ ที่อยู่ในดิสคริปชั่นใต้คลิบ ซึ่งผลที่ได้ก็คือมันช่วย
ตอกย้ำให้ผมมั่นใจว่าผมไม่ได้ฟังผิดไปเอง

เอาละ ไม่ต้องนั่งตองนอนมันแล้วครับ

มานั่งกรอกใบสมัครส่งให้เขาเดี๋ยวนี้อย!

Tasted for the very first time.

จำได้ว่า หากเกิดเรื่องอะไรก็ตามขึ้นกับผม...

จงอย่าโทษใคร เพราะมันคือการตัดสินใจของตัวเอง

ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็น ‘เด็กสาว’ ที่ถูกส่งตัวมารับใช้ ‘เสี่ย’ กระจ่างหน้า...ทุกอย่างดูจะวุ่นวายไปหมด ภายหลังจากที่ผมได้ทำการแจ้งชื่อเล่นและเลขห้องที่ต้องการจะขึ้นไป

“เอ๋อ...ผมชื่อ ‘ไป’ ครับ ต้องการขึ้นไปห้อง...1403 ครับ”

พนักงานต้อนรับของทางคอนโดดูจะตกใจมากเมื่อได้ยินหมายเลขห้อง เธอรีบใช้โทรศัพท์ที่ใกล้ตัวกดโทร. หาใครอีกคน เพียงไม่นานนัก ชายสวมสูทที่ดูภูมิฐานกว่าคนอื่นๆ ก็เดินตรงเข้ามา

“คุณไปใช่ไหมครับ”

“ใช่...ใช่ครับ”

“ตามผมมาเลยครับ”

ผมเดินตามเขาไปอย่างว่าง่าย แม้จะเต็มไปด้วยความรู้สึกโคตรประหม่าและเกิดคำถามมากมายที่ก่อตัวขึ้นภายในใจ แต่ก็เลือกที่จะเงียบปากไว้ เพราะรู้ว่าขึ้นถามอะไรออกไป ก็ไม่ได้ทุกอย่างตามที่ใจต้องการ

‘จงเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ’

ข้อความในอีเมลฉบับพิเศษที่เพิ่งจะได้รับเมื่อหลายวันก่อน บอกชัดเจนว่าผมจำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎของคุณ Peach Lover อย่างเคร่งครัด หากไม่เช่นนั้น เราทั้งคู่ก็คงไม่สามารถที่จะมา ‘ร่วมงาน’ กันได้

ใช่แล้วครับ หลังจากที่ส่งจดหมายสมัครพร้อมรูปถ่ายไปตามรายละเอียดที่ Peach Lover ได้แจ้งไว้ในดีสคริปชันใต้คลิปวิดีโอ เพียงแค่สองวันเท่านั้นผมก็ได้รับอีเมลตอบกลับจากเขา โดยระบุชัดเจนว่าผมคือ ‘ตัวเลือกแรก’ ที่เขาต้องการ

ความลุ่มหลงในตัวเขาทำเอาผมแทบคลั่ง! เพียงเขาแจ้งความจำนงว่า ‘ต้องการตัวผม’ ผมก็แทบจะกินไม่ได้นอนไม่หลับมาตลอดหลายวัน เพียงเพื่อนั่งนับรอให้ถึงวันที่ Peach Lover ได้นัดหมายเอาไว้

ให้ตายสิวะ คิด ๆ แล้วก็ยังอดขำไม่หาย เพราะคนอย่างผมน่าจะแทบจะไม่เคยมีอารมณ์แบบนี้เลย ใช้อารมณ์ที่ยืนเลือกเสื้อสำหรับ ‘วันนัดดูตัว’ อยู่ที่หน้ากระจกเป็นชั่วโมง ๆ แบบนั้นนะ

นี่คงเหมือนเวลาที่คนเขาเป็นกันตอนมีเดดไลน์นะ?

แต่นี้มันไม่ใช่เดดไลน์ครับ บางที...อาจจะไม่มีการพูดคุยอะไรกันเลยทีเดียวก็ได้ อาจจะแค่...เดินเข้ามาหา สั่งให้แก้ผ้าออก แล้วก็ห่มตัวให้ดูไปรอบ ๆ ก่อนที่จะเริ่มตัดสินใจว่าผมนั้นควรจะอยู่หรือควรจะไป

ผมอยากอยู่นะ...

อยากให้เขาเลือกผม หวังว่าความพยายามในการดูแลตัวเองอย่างดีเยี่ยมหลายต่อหลายวันที่ผ่านมานี้จะส่งผลให้ผมดูดีกว่าในรูปที่ส่งไป

ดิง!

เสียงลิปต์ตัวพิเศษที่มีให้กดเฉพาะเพียงแค่ชั้น ‘13’ ส่งเสียงร้องเตือนตอนที่ห้องโดยสารเดินทางมาถึงจุดหมาย

ความช่างสังเกตทำให้ผมเริ่มคาดเดาได้ว่าห้อง 1403 อาจจะไม่ได้อยู่จริง แต่เป็นเพียง ‘รหัสลับ’ ที่เหล่าพนักงานของคอนโคทรูแห่งนี้ต่างรับรู้ร่วมกัน ว่าถ้าหากได้ยื่นเมื่อไหร่ จะต้องพบบุคคลผู้ที่เกี่ยวข้องรหัสนั้นขึ้นมายังห้องใด

“เชิญครับคุณโป”

พนักงานที่นำทางผมมาจนถึงบนชั้นนี้ช่วยเปิดประตูห้องให้ในขณะที่ผมยังคงยืนอึ้ง...เมื่อชั้น 13 ที่ควรจะมีห้องต่าง ๆ มากมาย กลับกลายเป็นโถงทางเดินระยะสั้นที่นำไปสู่ประตูบานใหญ่เพียงบานเดียว ‘13’

หมายเลขห้องเหนือประตูที่ถูกเปิดออกบอกชัดเจนว่าสิ่งที่ผมคาดเดาไว้เรื่องรหัส 1403 นั้นเป็นเรื่องจริง

โดยเมื่อเรียกสติของตัวเองกลับคืนมาเพื่อก้าวเดินเข้าไปในห้อง ผมถึงได้เห็นว่าชั้นทั้งชั้นถูกเนรมิตให้กลายเป็น ‘เพนต์เฮาส์’ หรือหรราราคาแพง

ไม่ต้องเสียเวลาถามถึงราคาก็รู้ว่าคนอย่างผมน่าจะไม่มีปัญญาที่จะซื้อมันได้ ถ้าเป็น ‘พ่อผม’ ละไม่แน่ เพียงแต่ตาแก่นนั้นอาจจะต้องซื้อหลายห้องหน่อย เพื่อให้รองรับกับจำนวนเมียและลูกที่อยู่ในความดูแล

“เชิญทางนี้ครับ”

คำกล่าวเชิญให้เดินตามจากชายสวมสูทช่วยทำให้ผมหยุดคิดเรื่องพ่อได้ ความที่ยังไม่รู้ถึงจุดหมาย เลยรู้สึกเหมือนกับว่าหรือผมจะต้องเดินตามเขาไปตลอดทั้งวันกัน

“เชิญนั่งรอในห้องนี้ก่อนนะครับคุณโป”

“เอ่อ...ให้ผมนั่งรอตรงไหนครับ”

แต่พอบทจะถึงที่หมายก็ถึงเอาเสียตื้อ ๆ ผมงงไปเลยตอนที่อีกฝ่ายบอกให้นั่ง เพราะในห้องนี้มีเพียงแค่เตียงหลังใหญ่หลังหนึ่ง ไม่เห็นจะมีเก้าอี้ให้นั่งเลยสักตัว

“บนเตียงครับ”

“บะ...บนเตียง?!”

“ครับ บนเตียง”

อีกฝ่ายดูไม่รู้สึกรู้สาสักนิด ทั้ง ๆ ที่ผมดูตกใจมากที่ได้ยินว่าให้นั่งรอที่ไหน แต่เขากลับทำเพียงแค้โค้งคำนับให้นิด ๆ ก่อนตั้งท่าจะเดินออกจากห้องห้องนี้ไป

“เดี๋ยวก่อนครับ”

“ครับ?”

“คือ...ผมขอถามอะไรหน่อยจะได้ไหมครับ”

อย่างน้อยก็เพื่อความอุ่นใจสักนิดก็ยังดี

“ได้ครับ แต่ผมไม่รับประกันว่าจะสามารถตอบได้”

แน่ละ ยิ่งถ้าเป็นเรื่องเจ้านายของเขา คงยากที่จะได้คำตอบอะไรกลับมา

“คือ...เจ้านายของคุณ...ใจดีหรือเปล่าครับ”

แม้จะฟังดูเป็นคำถามโง่ ๆ แต่ผมก็ยังคงตั้งต้นที่จะถาม อดไม่ได้ อยู่แล้วที่จะอยากรู้ อย่างน้อยก็เพื่อ...ให้ได้ว่าจะต้องเจอกับอะไร...

“ไว้คุณไปตัดสินใจเองดีกว่าครับ”

ตอบไม่ได้สินะ

เอาเถอะ ผมคิดไว้อยู่แล้ว เลยปล่อยให้ชายสวมสูทคนนั้นเดินจากไปโดยไม่รังไว้อีก

ห้องทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ ผมเดินไปนั่งรออยู่ที่ปลายเตียงตามที่คนมาส่งได้บอกไว้ ก่อนจะหันมองนั้นมองนี้ไปเรื่อย เพราะก็ไม่รู้ว่าจะทำอะไรในระหว่างที่รอให้ ‘ใครอีกคน’ มา

“สวีสวี”

แล้วเพียงไม่นานหลังจากนั้น *ใจผมก็พลันกระตุก* เมื่อเสียงทักทายของผู้ชายที่แสนจะคุ้นเคยดังขึ้นที่หน้าประตูห้อง จะ...จนคนที่กำลังนั่งอยู่บนเตียงอย่างผมถึงกับสะดุ้งตัวลุกขึ้นยืน!

“ละ...สวัสดีครับ”

คำทักทายตอบกลับที่ฟังชัดว่าประหม่าจากผม เหมือนจะช่วยเรียกเสียงหัวเราะจากผู้มาใหม่ที่กำลังกอดดอกยีนฟิงชอปประตู่อยู่

ทว่า...ผมกลับไม่เห็นสีหน้าเต็ม ๆ ของเขา เพราะว่าในตอนนั้น... เสียงหัวเราะที่ฟังดู ‘ชอบใจ’ นั้น กำลังดังมาจากใบหน้าของชายที่สวม **หน้ากากสีดำแบบเรียบ**ปิดบังเอาไว้ที่ช่วงตา

ใบหน้าที่เห็นเพียงแค่ครึ่งเดียวไม่สามารถทำให้ผมคาดเดาถึงตัวตนของเขาได้ ไม่นึกเหมือนกันว่าคุณ Peach Lover จะเล่นแบบนี้ แต่ก็อย่างว่า...นี่มันแค่การดูตัวเท่านั้น ผมอาจไม่ผ่านก็ได้ เพราะฉะนั้น อาจจะยังเร็วไปที่ผมจะได้รู้ว่าเขาคือใครและมีหน้าที่ที่แท้จริงเป็นแบบ ไหน

“กำลังคิดอะไรอยู่”

“ผมกำลังคิดว่า...คุณนี่โคตรหุนดีเลย”

ผมตอบไปตามความจริง เพราะสายตายังคงไม่หยุดสำรวจจรูปร่างของเขา ทั้งท่อนบนที่ปกปิดด้วยเสื้อเชิ้ตเนื้อละเอียดสีขาว และ ท่อนล่าง...ที่ ‘แนบแน่น’ ด้วยกางเกงขายาวสีครีมสะอาดตา

คนได้ฟังคำตอบตรง ๆ ถึงกับหลุดหัวเราะ ปากพิมพ์ไม่ดังไม่เบา นึกว่า “ชอบวะ” แล้วสาวเท้ายาว ๆ เดินตรงเข้ามา

“คะ...คุณ!”

ผมถึงกับหลุดปากร้องออกมาตอนที่ถูกพุ่งเข้าหาในระยะประชิด!

ถอยหลังล้มลงนั่งบนเตียงอีกครั้งด้วยอาการตกใจ จนทำให้ต้องอยู่ในตำแหน่งที่เหมือนกับตกเป็น ‘เบี้ยล่าง’ ให้ชายตรงหน้าไปโดยปริยาย ยิ่งพอได้อยู่ในระยะใกล้ ๆ แล้วเห็นว่าขนาดตัวของ Peach Lover ใหญ่ยักษ์มากแค่ไหน ผมยิ่งรู้สึกเหมือนเป็นสัตว์ตัวน้อย ๆ ที่กำลังหดตัวให้เล็กลงด้วยความหวาดกลัว...

“ชื่อไปใช้ไหม”

“ครับ ซื่อไปครับ”

“มั่นใจแล้วหรือที่อยากจะมาเป็นลูกพีชผลใหม่ให้ฉัน”

“มะ...มั่นใจครับ”

ถึงเสียงจะยังสั้นหน่อยๆ ด้วยความตื่นตกใจ แต่ถ้าไม่มั่นใจจริงๆ เรื่องถ่ายคลิบ ผมเองก็คงจะไม่ลงทุนเดินทางมาให้เสียเวลา

“ทำไมล่ะ นายหน้าตาดีนะ ไม่คิดจะไปเอาดีทางอื่นหรือไง”

“ผมเนี่ยหรือครับหน้าตาดี” ผมถามเขากลับบ้าง พลังยกมือขึ้นสัมผัสใบหน้าของตนเอง “เกิดมายังไม่เคยมีใครชมผมว่าหล่อเลยสักคน”

“ก็แหงสิ”

อ้าว เมื่อกี้ยังชมกันว่าหน้าตาดีอยู่เลย

“จะให้ใครชมว่าหล่อได้ไง ในเมื่อหน้านายมันหวานชะขนาดนี้”

“...”

ผมพูดไม่ออกเลยเมื่อได้รับคำชมที่ไม่ได้คาดหวังไว้...โดยเฉพาะเมื่อมันมาจากปากของเขา มาจากน้ำเสียงที่ฟังดูจะชอบใจจริงๆ ของเขา ก็ทำเอาผมรู้สึกร้อนหนาวไปทั่วทั้งร่างกาย

“แต่ถ้านายจะทำงานกับฉัน นายต้องโชว์หน้าผ่านกล้องนะ นายโอเคจริงหรือ”

“โอเคครับ”

“ทำไมตอบไวจัง คิดให้ดี ๆ ก่อนที่จะตอบสิ”

นี่เขา...กำลังดูผมงั้นหรือ?

“ก็ผมคิดดีแล้วนี่ครับ”

จะให้ผมตอบเป็นอื่นไปได้ยังไง

“นายนี่แปลกคนจริง”

ใช่ ใช่เลย คำนั้นละ...แปลกคน

เป็นคำที่น่าจะนิยามตัวผมได้ดีที่สุดแล้ว

คนอื่นอาจจะมีเรื่องให้คิดเยอะ ต้องคอยบวกลบคุณหาความ
 เสียมากมายกว่าที่จะตัดสินใจทำได้ แต่สำหรับผม ผมคือคนที่ใช้ชีวิต
 อยู่บนหลักคิดที่ว่า...ไม่มีอะไรจะเสียแล้ว

แม่ที่รักมากที่สุดก็ไม่ได้อยู่บนโลกใบนี้
 เงินก็หาได้เองจากสิ่งที่รัก

แถมวันนี้...ผมยังได้มาอยู่ต่อหน้าชายในคลิปปีที่ผมคลั่งไคล้
 และไฝ่ฝันถึงอีก แล้วแบบนี้ยังมีอะไรให้ต้องคิดกันให้มาก
 ความนอกจากจะปล่อยให้ชีวิตได้เป็นไปอย่างที่เราเลือกตัดสินใจ

Peach Lover ชยับเข้ามาใกล้ผมอีกเล็กน้อย เมื่อเห็นว่าผมยังคง
 ยืนย่นคำเดิมเรื่องที่เต็มใจจะเปิดเผยหน้าในวิดีโอ เขาก็ทิ้งประโยค
 สุดท้าย...

**“ถ้าอย่างนั้นฉันคงต้องขอลองชิมนายสักนิด เพื่อประกอบ
 การตัดสินใจ”**

...ที่ทำให้ใจทั้งใจเต้นกระตุกรั่ว!

กระเป๋าเป้ที่ผมสะพายใส่ของมาด้วยถูกเหวี่ยงไปที่มุมหนึ่งของ
 ห้อง ก่อนที่ร่างใหญ่หนาจะพุ่งเข้ามาทาบทับตัวผมไว้ จนรู้สึกเหมือน
 ถูกกักขังด้วยสัตว์ป่าดุร้ายขนาดใหญ่อย่างผู้ที่อับจนหนทาง

“อ้อออ”

ผมตั้งใจที่จะบอกความจริงบางเรื่องให้เขารู้ แต่เข้าไปเมื่อ Peach
 Lover กอดจูบลงบนริมฝีปากผม ส่งผลให้ทั้งหัวขาโพลน ไม่คิดถึง
 สิ่งใดอีกนอกจากสารพัดสัมผัสที่แนบประทับลงมา!

ร่างทั้งร่างเหมือนถูกควบคุมโดยผู้อื่นที่ไม่ใช่ตนเอง เพราะไม่ว่า
 มือหนา ๆ ของอีกฝ่ายจะบิดไปอยู่ที่ส่วนใด ผมก็ทำได้เพียงแค่นั่ง
 รวบไหวตามไปอย่างไม่รู้ทิศทาง

“เซนซิทีฟเชียว”

ผมไม่แน่ใจว่าอะไรที่ทำให้คนตัวใหญ่ที่ร่อมทับอยู่พูดเช่นนั้น
 แต่ถ้ามั่นหมายถึงการที่ผมแอนตัวรับไปตามนิ้วสัมผัสที่ลูบไล้จากช่วง

ออกไปถึงสะดือละก็ ไซ้ ผมโคตรจะเซ็กซี่ทีฟเลย!

“ตะ...เดี๋ยวก่อนครับ”

ส่วนเขาเองก็คงเป็นพวกไม่รู้จักฟัง

ผมอดที่จะร้องห้ามไม่ได้จริงๆ เมื่อเขาพยายามที่จะดึงกางเกง
ของผมออก ภายหลังจากที่เขาลงมือปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตของตัวเอง
ออกจนหมดแล้ว และแน่นอนว่าเขายังคงลงมือทำมันต่อไปโดยไม่พูด
ไม่จา

“คะ...คุณ!”

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก ผมคิดเพียงว่าทุกอย่างน่าจะจบลงตรง
ที่ปล่อยยให้เขาได้ถอดชิ้นส่วนที่ปิดบังช่วงล่างของผมออกไป แต่มัน
ไม่ใช่แค่นั้น เขากลับทำมันต่อเนื่องด้วยการใช้มือหน้าทั้งสองยก
ช่วงเอวของผมขึ้น...

พร้อมทั้งฝังใบหน้าลงไปยัง ‘ร่อง’ หลังที่อยู่ต่ำกว่าแก่นกาย

“อา...อย่าครับ...อ้า...”

ผมนั่นทั้งสบถร้องและดิ้นพล่านจนไม่เป็นภาษา!

สัมผัสหवादเสียวที่ Peach Lover มอบให้ทำเอาผมแทบขาด
อากาศหายใจ!

ผมเกลียดที่ตนเองหลงรักสัมผัสนั้น สัมผัสแห่งความทรมานและ
ทะยานอยากอย่างหาที่สุดไม่ได้! ใจหนึ่งอยากให้หยุด หากแต่อีกใจ
หนึ่งกลับอยากให้เขาคุณดั้นปลายลึ้นร้อนจนกว่าผมจะขาดอากาศ
หายใจตาย!

“ชอบไหม”

เขาถอนใบหน้าออกเพื่อถามด้วยรอยยิ้ม

“ชะ...ชอบครับ”

แต่ผมกลับตอบออกไปอย่างไร้เรี่ยวแรง รู้สึกเหมือนร่างทั้งร่าง
มันอ่อนระโหยโรยแรงจนยากที่จะหนีหายหรือจากไปไหนได้

เขาปล่อยที่นอนแขนที่ยกช่วงเอวผมอยู่ลง ก่อนที่จะเคลื่อนตัว

เพื่อเอาน้ำห้องแกร่งกลับมาทาบทับอยู่บนร่างบาง ๆ ของผมอีกครั้ง
“ให้ฉันเข้าไปนะ”

“คะ...ครับ”

แล้วผมจะปฏิเสธอะไรได้ ขนาดแรงจะขยับตัวยังแทบไม่มี

พอได้ฟังคำอนุญาต Peach Lover ก็ซุกโอบหน้าทีสวมหน้ากาก
ลงบนชอกคอผม พลางใช้มือข้างหนึ่งโอบรัดใต้ร่างของผมไว้แน่น เพื่อ
เป็นการล็อกตัวไว้ในระหว่างที่เขากำลังกระทำการ...เปิดทาง

“อ้า...”

ผมเริ่มรับรู้ได้ถึงมืออีกข้างที่ค่อย ๆ ตะสัมผัสปลายนิ้วลงไปยัง
ร่องหลังลึกที่เพิ่งจะฉ่ำและจากการถูกโถมเสียดเมื่อครู่นี้ ความพยายาม
ในการสอดนิ้วแกร่งเข้าไปอย่างยากลำบาก ทำให้ผมเริ่มกลับมา
ตื่นปล่านอีกครั้ง แต่เพราะถูกล็อกตัวไว้แน่นจึงไม่สามารถที่จะขยับไป
ไหนได้ คงต้องรอนจนกว่าการกระทำของเขาจะเสร็จสมดังใจ

“คุณครับ ผม...ผมเจ็บ...”

“ทนหน่อย มันแน่นมากเลย”

เสียงกระซิบอ่อนนุ่มที่ตั้งมาจากโอบหน้าที่ยังคงซุกไข้อยู่ตรงชอก
คอทำให้ผมรู้สึกผ่อนคลายจากความหวาดกลัว ผมพยายามอดทนกับ
ความเจ็บและความหวาดเสียวที่กำลังได้รับ แต่เหมือนว่าต่อให้ใช้เวลา
สักเท่าไร ความพยายามของเขาก็ไม่อาจที่จะเป็นจริงได้

“ทำไมมันเข้ายากจัง นี่นายไม่ได้มีอะไรมานานเท่าไรแล้วเนี่ย
ไป”

เขาเริ่มถามขึ้นอย่างติดตลก ก่อนที่จะขยับตัวไปเปิดลิ้นชักโต๊ะ
ข้างเตียงเพื่อหยิบเอาสิ่งที่คาดว่าจะเป็น ‘เจลหล่อลื่น’ ยี่ห้อดังออก
มา

“จริง ๆ แล้ว...ผมยังไม่เคยมีอะไรกับใครเลยครับ”

ผมเองก็ตอบกลับหัวเราะออกไปเช่นกัน เพราะแบบนี้ไง Peach
Lover ถึงไม่สามารถสอดนิ้วของเขาเข้าไปได้โดยง่าย

“ว่าไงนะ?”

แทนที่ความจริงของผมจะทำให้เขารู้ว่าควรทำยังไง อีกฝ่ายที่กำลังจะเปิดฝาเจลหล่อลื่นกลับชะงัก ร้องถามเสียงหลงจนผมเองที่นอนอยู่ยังต้องชันตัวขึ้นมองเขาด้วยความตกใจ

“มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“ฉัน...ฉันไม่รู้ว่าคุณยังเวอร์จิ้น?”

พูดจบแค่นั้นเขาก็วางเจลหล่อลื่นในมือลง แกว่งตาที่ไม่ได้ถูกตัวหน้ากากบดบังบอกชัดว่าเขากำลังรู้สึกตกใจกับความจริงจากปากผม จับพลันเขาก็ถอยตัวออก ทำท่าเหมือนจะลงจากเตียง ไม่ต้องการสานต่อสิ่งที่ทำค้างไว้

“เดี๋ยวก่อนครับ!”

แต่ผมไม่ต้องการให้เป็นแบบนี้ ผมไม่ต้องการให้เขาถอยห่างออกไปจากตัวผม จึงพยายามจะดึงรั้งตัวเขาเอาไว้

ทว่า...!

กลับพลาดไหล่ของ Peach Lover ที่เป็นเป้าหมายที่ใกล้ที่สุด เมื่ออีกฝ่ายดันเสียหลักเพราะเตียงที่ยวบยวบ จนทำให้สิ่งที่ผมคว้าไว้ได้นั้นเป็นหน้ากากสีดำที่ใช้สำหรับปิดบังอำพรางใบหน้า!

“เฮ้ยยย!”

เขาหันกลับมาหาผมด้วยสีหน้าที่ตกใจกว่าเดิม

ทำให้ผมได้เห็นใบหน้าเต็ม ๆ ของเขา! บะ...ใบหน้าเต็ม ๆ ของ Peach Lover ที่ผมจินตนาการถึงมานานหลายปี ที่จริงแล้วเขาก็คือ...!

“สะสม?!”

- 2 -

The sun watches what I do
but the moon knows all my secrets.

- J.M. Wonderland

ผมไม่ได้รับอนุญาตให้อยู่ต่อ

Peach Lover ไม่เปิดโอกาสให้ถาม และไม่มีคำอธิบายใด เขาทำเพียงแค่สั่งให้ส่งตัวผมกลับบ้านทันที ภายหลังจากที่ผมได้รู้ถึงตัวตนที่แท้จริงของเขาเท่านั้น

“สะสม?!”

ชื่อของเขาฝังแน่นอยู่ที่ริมฝีปาก

แค่เอ่ยเพียงครั้งเดียวก็ถูกคนของเขาลากตัวออกมา

“บ้านหลังไหนครับคุณโป”

“...”

“คุณโปครับ”

“...”

“คุณโป!”

“คะ...ครับ?!”

ผมที่นั่งอยู่เบาะหลังคนขับสะดุ้งตัวตื่นจากภวังค์เหม่อลอยด้วยเสียงเรียกของชายสวมสูทคนเดียวกันกับที่พาผมขึ้นไปยังห้องชั้น 13

“บ้านคุณโปหลังไหนครับ”